

SK

SK

SK

EURÓPSKA KOMISIA

Brusel, 23.8.2010

KOM(2010) 428 v konečnom znení

SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

**na základe článku 22 rámcového rozhodnutia Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006
o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu**

SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

na základe článku 22 rámcového rozhodnutia Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu

1. ÚVOD

1.1. Súvislosti

V rámcovom rozhodnutí 2006/783/SVV sa uplatňuje zásada vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu vydané súdom príslušným pre trestné veci s cieľom uľahčiť výkon týchto príkazov na konfiškáciu v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom bol takýto príkaz na konfiškáciu vydaný. Rámcové rozhodnutie sa uplatňuje pri všetkých trestných činoch, v súvislosti s ktorými sa môžu vydávať príkazy na konfiškáciu. Overovanie obojstrannej trestnosti boli zrušené v súvislosti s 32 kategóriami trestných činov uvedenými v rámcovom rozhodnutí.

1.2. Oznámenia, ktoré zaslali členské štáty

Komisia dostala do konca februára 2010 oznámenia o vnútroštátnych právnych predpisoch transponujúcich ustanovenia rámcového rozhodnutia od týchto 13 členských štátov: **AT, CZ, DE, DK, FI, IE, HU, LV, NL, PL, PT, RO a SI**. IE k svojmu oznámeniu nepripojilo vykonávajúci právny predpis. HU a DE zaslali iba neoficiálne oznámenie.

Sedem členských štátov (**BE, CY, EL, ES, FR, IT a LT**) informovalo Komisiu, že pripravuje prijatie príslušnej legislatívy na vnútroštátnej úrovni. Avšak žiadny z týchto členských štátov do konca februára 2010 neprijal takéto právne predpisy ani nezaslal Komisii oznámenie.

Väčšina členských štátov, ktoré zaslali oznámenie Komisii, transponovala rámcové rozhodnutie správne, okrem článku 8 o dôvodoch neuznania. Väčšina členských štátov pridala ešte ďalšie dôvody neuznania, ktoré neboli stanovené v rámcovom rozhodnutí. Rozsah pôsobnosti rámcového nariadenia sa takto do značnej miery zužuje, čo nie je v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím. Niektoré členské štáty transponovali rámcové rozhodnutie iba čiastočne.

Nasledujúcich sedem štátov nezaslalo oznámenie ani neinformovalo o procese transpozície: **BG, EE, LU, MT, SE, SK a UK**.

1.3. Metóda a kritériá hodnotenia

V článku 22 rámcového rozhodnutia sa stanovuje, že Komisia vypracuje písomnú správu o opatreniach, ktoré členské štáty prijali, na dosiahnutie súladu s týmto nástrojom do 24. novembra 2008. Komisia mala správu vypracovať v tejto lehote tak, aby Rada mohla do 24. novembra 2009 posúdiť, do akej miery prijali členské štáty opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s týmto rámcovým rozhodnutím. Oneskorenie prípravy tejto správy vyplýva z malého počtu oznámení (iba dve) doručených v rámci pôvodného termínu, ktorý je stanovený v rámcovom rozhodnutí.

Rámcové nástroje sú na základe svojej povahy pre členské štáty záväzné, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, avšak voľba foriem a spôsobov vykonania sa ponecháva na vnútroštátne orgány. Bez ohľadu na zvolenú formu sa však musia dodržať zásady jasnosti, právnej istoty a účinnosti. Rámcové rozhodnutia nie sú priamo účinné. Zásada konformného výkladu je však záväzná vo vzťahu k rámcovým rozhodnutiam, ktoré boli prijaté podľa hlavy VI Zmluvy o Európskej únii¹.

2. HODNOTENIE

Všeobecné aspekty implementácie

Každý členský štát si zvolil inú metódu transpozície rámcového rozhodnutia do svojich vnútroštátnych právnych predpisov.

AT transponovalo rámcového rozhodnutie do spolkového zákona o justičnej spolupráci v trestných veciach s členskými štátmi EÚ. Tento zákon obsahuje aj transpozíciu iných rámcových rozhodnutí o spolupráci v trestných veciach. Transpozícia obsahuje najdôležitejšie prvky rámcového rozhodnutia, niektoré iné prvky v nej však nie sú zahrnuté.

CZ upravila trestný poriadok. Transpozícia je veľmi dôkladná a zahŕňa všetky dôležité ustanovenia rámcového rozhodnutia.

DE implementovalo rámcové rozhodnutie prostredníctvom zmeny a doplnenia spolkového zákona o medzinárodnej právnej pomoci v trestných veciach. Keďže nie je k dispozícii konsolidovaná verzia zmenených a doplnených ustanovení, je niekedy ťažké hodnotiť úplnosť a správnosť implementácie. Zdá sa, že niektoré dôležité zásady rámcového rozhodnutia (ako zásada priameho kontaktu) neboli riadne transponované.

DK dánsky vykonávajúci zákon nadobudol účinnosť 1. januára 2005, t. j. takmer dva roky pred tým, ako Rada prijala uvedené rámcové rozhodnutie. V dánskom zákone sa stanovujú najdôležitejšie prvky uznávania príkazov na konfiškáciu, niektoré ďalšie, menej dôležité prvky sa tu však nenachádzajú.

FI – fínsky vykonávajúci zákon je veľmi stručný. Osobitnou črtou tohto zákona je všeobecné ustanovenie v oddiele 1, v ktorom sa stanovuje, že ustanovenia legislatívnej povahy uvedené v rámcovom rozhodnutí sa pokladajú za zákon, pokiaľ vo vykonávacom zákone nie je uvedené inak. Takéto ustanovenie môže byť pre používateľov nejasné a môže viesť k nedostatočnej právnej istote, pretože musia byť s rámcovým rozhodnutím dobre oboznámení a priamo ho uplatňovať. Fínsky transpozíčný zákon je zameraný len na niekoľko otázok ako odvolanie sa voči rozhodnutiu o uznaní príkazu na konfiškáciu. Pokiaľ ide o väčšinu ostatných ustanovení, vykonávajúci zákon sa odvoláva na všeobecné ustanovenie. Z tohto dôvodu je ťažké hodnotiť úroveň transpozície. Pri zohľadnení všeobecného ustanovenia sa fínska forma transpozície môže pokladať za formálne uspokojivú. V záujme jasnosti je však potrebné uviesť, že v prípadoch, v ktorých transpozíčný zákon neobsahuje osobitné ustanovenia o určitých prvkoch, sa v tejto správe uvádza, že Fínsko tieto prvky netransponovalo.

¹ Rozsudok Európskeho súdneho dvora zo 16. júna 2005, vec-105/03, *Pupino*, Ú. v. EÚ L 292, 15.11.2006, s. 2.

IE k svojmu oznámeniu nepripojilo vykonávajúci zákon. Transpozícia sa realizovala v zákone o vzájomnej pomoci v oblasti trestného práva z roku 2008. Vo väčšine častí znenie transpozičného zákona nekorešponduje s rámcovým rozhodnutím a chýba v ňom niekoľko dôležitých ustanovení a základných princípov vzájomného uznávania. Zákon nezahŕňa napríklad zásadu priameho kontaktu ani zásadu uznávania bez ďalších formalít, zrušenie overovania obojstrannej trestnosti v prípade 32 trestných činov, dôvody na odmietnutie výkonu, dôvody na odklad výkonu alebo právo na uplatnenie opravných prostriedkov. Zahŕňa však iné prvky, ktoré neboli uvedené v rámcovom rozhodnutí, ako sú úroky z neuhradených súm, postupy na predaj majetku alebo nemožnosť odňatia slobody za neplnenie.

HU implementovalo rámcové rozhodnutie zákonom o spolupráci v trestných veciach s členskými štátmi Európskej únie. Táto implementácia je uspokojivá.

LV zmenilo a doplnilo lotyšský trestný poriadok. Lotyšská transpozícia je len čiastočná a boli v nej vynechané niektoré prvky rámcového rozhodnutia.

NL transponovalo rámcové rozhodnutie tak, že zmenilo a doplnilo zákon o vzájomnom uznávaní a vykonávaní trestnoprávných sankcií. Transpozícia obsahuje všetky dôležité prvky rámcového rozhodnutia a je teda uspokojivá.

PL zmenilo a doplnilo trestný poriadok, do ktorého vložilo kapitolu o vzájomnom uznávaní príkazov na konfiškáciu. Táto transpozícia obsahuje najdôležitejšie prvky.

PT prijalo osobitný zákon, ktorým sa implementuje iba toto rámcové rozhodnutie, a nekombinovalo ho s inými rámcovými rozhodnutiami o vzájomnom uznávaní. Zákon je veľmi podrobný, dodržiava štruktúru rámcového rozhodnutia a transponuje všetky dôležité prvky rámcového rozhodnutia. Táto transpozícia je preto veľmi uspokojivá.

RO zmenilo a doplnilo zákon o medzinárodnej justičnej spolupráci v trestných veciach. Rumunská transpozícia je veľmi podrobná. Obsahuje všetky dôležité prvky rámcového rozhodnutia a je teda uspokojivá.

SI transponovalo rámcové rozhodnutie do zákona o spolupráci v trestných veciach s členskými štátmi EÚ. V tomto zákone sú transponované všetky nástroje vzájomného uznávania. Všeobecný oddiel obsahuje všeobecné zásady, ako je zásada vzájomného uznávania, a po ňom nasleduje osobitná kapitola venovaná vzájomnému uznávaniu rozličných foriem rozhodnutí. V oddiele venovanom vzájomnému uznávaniu príkazov na konfiškáciu sú transponované všetky dôležité ustanovenia rámcového rozhodnutia, a preto možno túto transpozíciu označiť za dobrú.

Článok 1 – Cieľ

V článku 1 ods. 1 je stanovený všeobecný cieľ rámcového rozhodnutia. Nie je potrebné ho transponovať, ak je kontext vykonávacieho zákona dostatočne zrozumiteľný, pokiaľ ide o jeho cieľ.

AT, FI, NL, CZ a PT zahrnuli všeobecný cieľ do svojich vnútroštátnych transpozičných zákonov. Ostatné členské štáty (IE, LV, PL, RO, SI, DE, DK a HU) tento odsek nezahrnuli.

V článku 1 ods. 2 sa stanovuje, že rámcové rozhodnutie nemá účinok pozmenenia záväzku rešpektovať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 Zmluvy

o Európskej únii a všetky záväzky uložené v tomto ohľade súdnym orgánom zostávajú nedotknuté.

Toto ustanovenie odráža nadradenú povinnosť, ktorú majú všetky členské štáty. Jeho transpozícia môže teda byť redundantná. Členské štáty však môžu stanoviť takúto povinnosť priamo vo svojom vykonávacom zákone.

Podľa väčšiny členských štátov si tento článok nevyžaduje transpozíciu. Niektoré členské štáty (AT, FI) transponovali túto povinnosť, ako ďalší dôvod na odmietnutie výkonu.

Článok 2 – Vymedzenie pojmov

V článku 2 sa vymedzujú pojmy ako: „štát pôvodu“ a „vykonávajúci štát“, „príkaz na konfiškáciu“, „majetok“, „výnosy“, „nástroje“ a „predmety kultúrnej hodnoty“. Implementácia rámcového rozhodnutia poskytuje určitý priestor na uvažovanie, či je potrebné transponovať do vnútroštátneho zákona všetky definície. Členské štáty však musia zabezpečiť, aby ich vnútroštátna transpozícia neohrozila ciele rámcového rozhodnutia. Absencia určitých definícií môže mať za následok nedostatok istoty, napríklad definícia „príkazu na konfiškáciu“ musí byť implementovaná, aby sa zabezpečilo uznávanie takýchto príkazov z iných štátov bez ohľadu na názov nástroja v členskom štáte pôvodu, pretože príslušná terminológia používaná v členských štátoch nie je jednotná.

AT uviedlo, že transponovalo definície, avšak nepripojilo príslušné časti zákona. Príslušný oddiel rakúskeho zákona obsahuje iba čiastočnú definíciu „príkazu na konfiškáciu“, pretože sa v ňom neuvádza, že tento príkaz predstavuje konečné rozhodnutie súdu. PL uviedlo, že transponovalo definície, ale príslušný zákon (ktorý nebol pripojený k oznámeniu) neobsahuje žiadne definície.

AT, NL, PT a RO všetky tieto pojmy do svojich zákonov zahrnuli. Niektoré členské štáty (IE, SI, DK, CZ a HU) transponovali iba niektoré definície, napríklad definíciu „príkazu na konfiškáciu“. Ostatné členské štáty (LV, FI, DE a PL) netransponovali do svojich zákonov žiadne definície, čo môže mať za následok neistotu, pokiaľ ide o rozsah uplatňovania legislatívneho nástroja.

Článok 3 – Určenie príslušných orgánov

V tomto článku sa členským štátom ukladá povinnosť oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady a Komisii, ktoré vnútroštátne orgány sú príslušné na účely rámcového rozhodnutia. Každý členský štát môže určiť, ak to vyžaduje organizácia jeho vnútorného systému, jeden alebo viacero ústredných orgánov zodpovedných za administratívne zasielanie a prijímanie rozhodnutí a za pomoc príslušným orgánom.

V prípade niektorých členských štátov sú príslušnými orgánmi na vydávanie alebo výkon rozhodnutí vnútroštátne súdy (AT, CZ, IE, HU, LV, PL, PT, SI a RO) alebo miestne príslušná štátna prokuratúra. V ostatných členských štátoch je za vydávajúci alebo vykonávajúci orgán určený ústredný orgán. Je to tak v prípade FI (centrálny právny register – Legal Register Centre), DK (ministerstvo spravodlivosti) a NL (štátny prokurátor v Leeuwarden).

Na zasielanie dokumentov je určený ústredný orgán v CZ, IE, LV, PL a SI (ministerstvo spravodlivosti). RO určilo za ústredný orgán ministerstvo spravodlivosti, aby poskytovalo pomoc a zasielalo dokumenty v prípadoch, v ktorých nie je možný priamy kontakt. Na základe lotyšského vykonávajúceho zákona sú príslušnými orgánmi súdy, avšak aj

ministerstvo spravodlivosti získava na základe tohto zákona silnú pozíciu, pretože pred prijatím rozhodnutia o zaslaní požiadavky súdu, aby sa vykonal príkaz na konfiškáciu, zisťuje, či existujú dôvody na odmietnutie výkonu. V IE má ústredný orgán takisto silnú pozíciu. Rozhoduje o postúpení alebo nepostúpení žiadosti o konfiškáciu, ktorú zaslal iný členský štát, najvyššiemu súdu. Takéto ustanovenie nie je v súlade so zásadou priameho kontaktu medzi príslušnými orgánmi ani s čisto administratívnou úlohou stanovenou pre ústredné orgány v článku 3.

Článok 4 – Zasielanie príkazov na konfiškáciu

Podľa tohto článku môže byť predmetné rozhodnutie spolu s osvedčením zaslané príslušným orgánom členského štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, voči ktorej bol príkaz na konfiškáciu vydaný, majetok alebo príjem. Ak sa príkaz na konfiškáciu týka konkrétnej časti majetku, príkaz na konfiškáciu môže byť zaslaný príslušnému orgánu členského štátu, v ktorom sa tento majetok nachádza. Zásada priameho kontaktu medzi príslušnými orgánmi je zakotvená v tomto článku. Ak orgán nemá právomoc uznať príkaz na konfiškáciu, zašle tento príkaz *ex officio* príslušnému orgánu.

CZ, HU, PL, PT, RO, SI a NL transponovali do svojich vykonávacích právnych predpisov všetky prvky článku 4. AT, DK a LV implementovali toto ustanovenie len čiastočne. FI netransponovalo tento článok, pretože transponovalo všeobecné ustanovenie, v ktorom sa stanovuje, že ustanovenia legislatívnej povahy uvedené v rámcovom rozhodnutí sa pokladajú za zákon (pozri oddiel Všeobecné aspekty implementácie). IE a DE tento článok netransponovali.

Zásadu **priameho kontaktu** implementovali NL a DK. V týchto štátoch je ústredný orgán zároveň vydávajúcim a vykonávajúcim príslušným orgánom, ktorý komunikuje priamo s príslušným orgánom iného štátu. Túto zásadu implementovali aj AT, CZ, PL, PT, RO a SI. AT a SI ustanovili priamy kontakt medzi príslušnými orgánmi, avšak vydávajúci súd musí pred zaslaním požiadavky inému členskému štátu poskytnúť štátnej prokuratúre príležitosť vyjadriť stanovisko a dotknutým osobám príležitosť vzniesť pripomienky.

LV neimplementovalo zásadu priameho kontaktu, pretože ministerstvo spravodlivosti je orgánom, ktorý nielen zasiela a prijíma príkazy na konfiškáciu, ale zároveň aj rozhoduje o tom, či príkazy na konfiškáciu budú postúpené príslušným orgánom, a aj o tom, či existujú dôvody na odmietnutie. IE neimplementovalo zásadu priameho kontaktu, pretože príslušný súd zasiela príkaz na konfiškáciu riaditeľovi štátnej prokuratúry, ktorý rozhoduje o tom, či bude príkaz na konfiškáciu postúpený ústrednému orgánu, aby ho poslal inému členskému štátu. DE túto zásadu do svojich vnútroštátnych predpisov neprevzalo.

Článok 5 – Posielanie príkazu na konfiškáciu jednému alebo viacerým vykonávajúcim štátom

Príkaz na konfiškáciu možno poslať zároveň vždy iba jednému vykonávajúcemu štátu. V článku 5 ods. 2 a 3 sú uvedené výnimky z tohto pravidla v prípadoch, v ktorých sa rôzne časti majetku nachádzajú v rôznych vykonávajúcich štátoch, ďalej ak konfiškácia zahŕňa konanie vo viacerých než jednom vykonávajúcom štáte alebo ak sa konkrétna časť majetku nachádza v jednom z dvoch alebo v jednom z viacerých uvedených vykonávajúcich štátov. Príkaz na konfiškáciu, ktorý sa týka peňažnej sumy, možno poslať viac ako jednému vykonávajúcemu štátu, ak v ňom nebol majetok zaistený alebo ak hodnota majetku nebude pravdepodobne stačiť na pokrytie tejto sumy.

AT, CZ, HU, NL, PL, PT, SI a RO tento článok implementovali v plnej miere.

LV a DE transponovali tento článok čiastočne. DK uviedlo, že toto ustanovenie si nevyžaduje implementáciu. FI a IE tento článok netransponovali.

Článok 6 – Trestné činy

Tento článok obsahuje zoznam trestných činov, ktoré sú dôvodom na uznanie a výkon rozhodnutí bez overovania obojstrannej trestnosti, ak sa v členskom štáte pôvodu trestajú trestom odňatia slobody s hornou hranicou najmenej 3 roky. Na všetky ostatné trestné činy sa môže vzťahovať takéto overovanie zo strany vykonávajúceho členského štátu. Tento zoznam zahŕňa 32 trestných činov, ktoré sú uvedené aj v iných rámcových rozhodnutiach. Právna kvalifikácia trestných činov patrí do výlučnej právomoci členského štátu pôvodu.

CZ, DK, LV, PT, RO a SI implementovali toto ustanovenie v úplnom súlade s rámcovým rozhodnutím. Tieto členské štáty zahrnuli zoznam trestných činov priamo do transpozičného zákona. AT, HU, NL, DE a PL uviedli, že implementovali zoznam trestných činov, avšak k oznámeniu nepripojili príslušné právne predpisy. Z tohto dôvodu nie je možné posúdiť transpozíciu v týchto členských štátoch. FI toto ustanovenie neimplementovalo, avšak prijalo všeobecné ustanovenie o „priamom uplatňovaní“ rámcového rozhodnutia (pozri oddiel Všeobecné aspekty implementácie). IE toto ustanovenie neimplementovalo a podľa platných právnych predpisov neuznáva žiadne príkazy na konfiškáciu pre žiadny z trestných činov, ktorý nie je za trestný čin pokladaný aj v IE. Toto nie je v súlade s článkom 6 rámcového rozhodnutia.

Článok 7 - Uznávanie a výkon príkazov

Podľa článku 7 sa príkaz na konfiškáciu uznáva bez ďalších formalít a bezodkladne sa prijímú všetky potrebné opatrenia na jeho výkon. Vykonávacie právne predpisy, v ktorých sa stanovuje povinnosť príslušného orgánu uskutočniť v každom prípade vypočutie, nie sú v úplnom súlade s článkom 7, pretože vypočutie zvyčajne možno označiť za značnú formalitu.

CZ, PL, RO, SI toto ustanovenie implementovali, avšak zaviedli povinnosť zorganizovať v každom prípade verejné vypočutie. Takáto všeobecná formalita požadovaná vo vykonávajúcom štáte, nie je v úplnom súlade s rámcovým rozhodnutím.

FI v rámci implementácie stanovuje možnosť zorganizovať verejné vypočutie v prípadoch, v ktorých je pravdepodobné, že by mohli byť uplatnené niektoré z dôvodov na odmietnutie. Zdá sa, že takéto ustanovenie je v súlade s rámcovým rozhodnutím, keďže rozhodnutie o uskutočnení vypočutia sa má prijímať v závislosti od prípadu, ak sa vykonávajúci orgán domnieva, že možno uplatniť nejaký dôvod na odmietnutie, čo si vyžaduje vypočutie strán.

LV implementovalo toto ustanovenie tak, že zaviedlo písomný postup na uznávanie príkazu na konfiškáciu.

AT stanovuje pre dotknutú osobu možnosť vzniesť pripomienky k podmienkam výkonu, pokiaľ takúto osobu možno predvolať na rakúskom území.

DK, HU, NL a PT implementovali toto ustanovenie bez toho, aby uviedli nejaký osobitný postup uznávania (t. j. či je uskutočnenie verejného vypočutia možné, povinné alebo sa vôbec nestanovuje).

DE požaduje, aby príslušný orgán (územne príslušný úrad štátnej prokuratúry) poskytol odsúdenej osobe, ako aj každej dotknutej strane, možnosť vzniesť námietky. V zákone sa stanovuje intervencia súdu na základe žiadosti príslušného orgánu, ktorý preto nie je schopný prijať všetky opatrenia potrebné na vykonanie príkazu na konfiškáciu, ako sa požaduje v článku 7.

IE toto ustanovenie čiastočne transponovalo, ale vo vykonávacom zákone sa nestanovuje, že uznanie a vykonanie príkazu na konfiškáciu musia byť vykonané bez ďalších formalít.

Členské štáty celkovo neuviedli lehotu na výkon.

Nasledujúce členské štáty poskytli vyhlásenie podľa článku 7 ods. 5 rámcového rozhodnutia: AT, LU, PL a SI nebudú uznávať ani vykonávať príkazy na konfiškáciu, ak bola konfiškácia prikázaná v rámci rozšírených právomocí na konfiškáciu podľa zákona štátu pôvodu [článok 2 písm. d) bod iv)]. PL zahrnulo túto podmienku priamo do znenia transpozičného zákona.

Článok 8 – Dôvody neuznania alebo nevykonania

V článku 8 sa stanovuje viacero dôvodov, ktoré môžu byť základom pre neuznanie alebo nevykonanie príkazu. Všetky dôvody uvedené v tomto článku sú pre členské štáty nepovinné. Členské štáty si môžu vybrať, či ich budú, alebo nebudú implementovať a ich uplatnenie môžu takisto podmieniť prísnejšími podmienkami, než sú podmienky uvedené v tomto ustanovení². Ak sa členské štáty rozhodnú tieto dôvody na odmietnutie implementovať, mali by ich uviesť vo vnútroštátnych právnych predpisoch ako nepovinné dôvody pre príslušný orgán („Príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu môže odmietnuť...“). Keďže tieto dôvody predstavujú odchýlku od všeobecnej zásady vzájomného uznávania, zoznam dôvodov je vyčerpávajúci a členské štáty nemôžu vo svojich vykonávacích predpisoch pridať žiadne ďalšie dôvody na odmietnutie.

Členské štáty implementovali tieto dôvody na odmietnutie:

- osvedčenie nie je predložené, je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozhodnutiu (ako nepovinný dôvod ho transponovali: DE, PL, PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, DK, LV, SI; ako čiastočne povinný, čiastočne nepovinný dôvod o transponovalo HU);
- *ne bis in idem* (ako nepovinný dôvod ho transponovali: PL, PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, DE, HU, LV, NL, SI; ako čiastočne povinný, čiastočne nepovinný dôvod o transponovalo DK);
- zásada obojstrannej trestnosti (ako nepovinný dôvod ho transponovali: PL, DK; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, DE, HU, NL, RO, LV a SI);
- imunita (ako nepovinný dôvod ho transponovali: PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, DK, HU, LV, NL a SI);
- práva ktorejkoľvek vo veci zainteresovanej strany (ako nepovinný dôvod ho transponovali: PL, PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, DK, NL a SI; netransponovali ho HU, LV);

² Rozsudok Európskeho súdneho dvora zo 6. októbra 2009, vec-C-123/08, *Wolzenburg*, Ú. v. EÚ C 116, 9.5.2008, s. 18.

- konanie *in absentia* bez zastupovania právnym zástupcom (ako nepovinný dôvod ho transponovali: PL, PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, DE, DK, HU, LV, NL a SI);
- zásada územnej pôsobnosti (ako nepovinný dôvod ho transponovali: CZ, HU, NL, PL, PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, SI; ako čiastočne povinný, čiastočne nepovinný dôvod o transponovali DE a DK, netransponovalo ho LV);
- konfiškácia podľa rozšírených právomocí na konfiškáciu (ako nepovinný dôvod ho transponovali: DK, NL, ako povinný dôvod ho transponovali: AT, CZ, PL, netransponovalo ho HU, RO, SI, LV);
- výkon príkazu je premlčaný (ako nepovinný dôvod ho transponovali: DE, DK, PL, PT a RO; ako povinný dôvod ho transponovali: AT, LV, NL a SI);
- FI netransponovalo žiadne dôvody na odmietnutie uvedené v rámcovom rozhodnutí, avšak zaviedlo pravidlo, že ustanovenia legislatívnej povahy uvedené v rámcovom rozhodnutí sa pokladajú za zákon.
- IE netransponovalo žiadne dôvody na odmietnutie uvedené v rámcovom rozhodnutí.

Ďalšie dôvody, ktoré stanovili členské štáty:

- **AT** pridalo tieto povinné dôvody na odmietnutie: osobe bola udelená amnestia alebo milosť; rozhodnutie bolo prijaté v rozpore so základnými právami, ako boli zakotvené v článku 6 Zmluvy o EÚ; právna klasifikácia trestného činu je zjavne chybná alebo dotknutá osoba preukáže, že príkaz na konfiškáciu už bol vykonaný.
- **CZ** zaviedlo niekoľko ďalších povinných dôvodov: majetok nemožno na základe uplatnenia iných právnych predpisov skonfiškovať; majetok už bol skonfiškovaný, stratil sa alebo ho nemožno nájsť; trest už bol vykonaný v inom štáte; osobe bola udelená amnestia alebo milosť; vykonanie by bolo v rozpore so základnými ústavnými zásadami CZ.
- **DE** pridalo dva nepovinné dôvody na odmietnutie – ak ten istý majetok je predmetom nemeckého príkazu na konfiškáciu alebo zabavenie a ak ten istý majetok je predmetom príkazu na konfiškáciu alebo zabavenie v treťom členskom štáte. V oboch prípadoch sa však musí uplatňovať zásada, že druhé opatrenie dostáva prednosť preto, že je takýto postup vo verejnom záujme (v rámcovom rozhodnutí v článku 10 je stanovený len prvý prípad – príslušný orgán môže v takýchto prípadoch oddialiť, avšak nie odmietnuť, vykonanie konfiškačného opatrenia).
- **DK** zaviedlo tieto ďalšie povinné dôvody: dotknutá osoba bola, pokiaľ ide o predmetný čin, v DK omilostená; existuje dôvod domnievať sa, že príkaz bol vydaný na účely stíhania alebo trestania osoby z dôvodu jej pohlavia, rasovej príslušnosti, náboženského presvedčenia, etnického pôvodu, štátnej príslušnosti, jazyka, politického presvedčenia alebo sexuálnej orientácie.
- **FI** pridalo jeden povinný dôvod: ak existuje dôvodné podozrenie, že konanie porušilo právo na spravodlivé súdne konanie a vykonanie by bolo nesprávne.

- **HU** uviedlo tieto ďalšie povinné dôvody: trestný čin, na ktorý sa rozhodnutie vzťahuje, patrí do maďarskej jurisdikcie (články 3 a 4 trestného zákona); na trestný čin sa podľa maďarského práva vzťahuje amnestia.
- **LV** pridalo ako povinné dôvody tieto štyri situácie: výkon príkazu v LV nie je možný; osoba nedosiahla vek trestnej zodpovednosti; existujú dôvody domnievať sa, že trest bol uvalený z dôvodov týkajúcich sa rasovej príslušnosti, náboženského presvedčenia alebo etnickej príslušnosti, pohlavia alebo politického presvedčenia; rozhodnutie by narušilo základné zásady lotyšského právneho systému.
- Nepovinné dôvody, ktoré zaviedlo **PL**: páchatel' nepatrí do jurisdikcie PL; na predmetný trestný čin sa vzťahuje amnestia.
- **RO** zahrnulo jeden ďalší nepovinný dôvod: výkon príkazu na konfiškáciu by bol v rozpore s ústavnými zásadami.
- **SI** zaviedlo tieto ďalšie povinné dôvody: majetok je súčasťou slovinského kultúrneho dedičstva; osobe bola udelená amnestia alebo milosť; konfiškácia bola prikázaná rozhodnutím, ktoré by na základe slovinského práva nemohlo byť prijaté v rámci trestnoprávneho konania; existujú objektívne dôvody domnievať sa, že rozhodnutie bolo vydané s cieľom potrestať osobu z dôvodov súvisiacich s rasovou príslušnosťou, pohlavím, politickým alebo náboženským presvedčením.
- **PT** a **IE** sú jedinými členskými štátmi, ktoré nezaviedli žiadne ďalšie dôvody na odmietnutie.

Početné ďalšie dôvody na odmietnutie, ktoré zaviedli členské štáty, zreteľne ukazujú, že implementácia článku 8 je do značnej miery neuspokojivá. Členské štáty musia dosiahnuť súlad s rámcovým rozhodnutím tak, že zavedú iba tie dôvody na odmietnutie, ktoré sú stanovené v rámcovom rozhodnutí. Všetky ďalšie dôvody do značnej miery obmedzujú rozsah praktického uplatnenia zásady vzájomného uznávania, a preto sú v rozpore s cieľom, povahou a znením rámcového rozhodnutia.

Článok 9 – Prostriedky právnej nápravy vo vykonávajúcom štáte voči uznaniu a výkonu

V tomto článku je stanovená povinnosť pre vykonávajúci štát zabezpečiť, aby zainteresované strany mali k dispozícii účinné prostriedky právnej nápravy voči rozhodnutiu o uznaní a výkone príkazu a konfiškácii. Podmienky pre podanie žaloby nesmú byť nevýhodnejšie ako podmienky, ktoré sa vzťahujú na vnútroštátne žaloby. V článku 9 ods. 2 je obmedzená možnosť preskúmania rozhodnutia vo vykonávajúcom štáte, pretože hlavné dôvody pre konfiškáciu možno napadnúť iba v štáte pôvodu.

Väčšina členských štátov (AT, CZ, DK, FI, HU, LV, NL, PL, PT a SI) transponovala prvú časť tohto článku správne. Niektoré z nich (AT, DK, LV, NL a PL) však do svojich právnych predpisov nezahrnuli článok 9 ods. 2. Iba CZ, FI, HU, PT, a SI transponovali toto ustanovenie v úplnom súlade s rámcovým rozhodnutím. RO transponovalo právo každej zainteresovanej strany na nápravu ako „právo na náhradu škody“ a netransponovalo druhý odsek článku 9. DE a IE článok 9 neimplementovali.

Článok 10 – Odklad výkonu

Dôvody na odklad výkonu tvoriace výnimku zo zásady bezodkladného výkonu by sa mali vzťahovať len na prípady uvedené v rámcovom rozhodnutí.

Väčšina členských štátov (AT, CZ, DE, DK, LV, NL, PL, PT, RO a SI) transponovala všetky alebo viaceré z dôvodov na odklad výkonu správne a nepridala žiadne ďalšie dôvody. FI a IE netransponovali žiadne dôvody na odklad výkonu.

HU zahrnulo nasledovné ďalšie dôvody na odklad výkonu: chýba osvedčenie; majetok je súčasťou chráneného kultúrneho dedičstva; osoba môže preukázať, že príkaz už bol vykonaný. Takáto transpozícia nie je v úplnom súlade s rámcovým rozhodnutím.

Článok 11 – Viaceré príkazy na konfiškáciu

V tomto článku sú stanovené kritériá, ktoré dôkladne zváži príslušný orgán vykonávajúci príkaz na konfiškáciu pri rozhodovaní o dvoch alebo viacerých si navzájom konkurujúcich príkazoch na konfiškáciu.

AT, CZ, HU, LV, NL, PT, RO, SI tento článok implementovali. DE, DK, FI, IE, PL tento článok neimplementovali.

Článok 12 – Rozhodné právo pre výkon

Podľa článku 12 sa vykonanie príkazu na konfiškáciu riadi právom vykonávajúceho štátu. V prípadoch, v ktorých už bola konfiškácia v plnej miere alebo čiastočne vykonaná, sa takáto suma odpočíta v plnej výške zo sumy skonfiškovanej vo vykonávajúcom štáte.

Podľa článku 12 ods. 3 sa príkaz na konfiškáciu voči právnickej osobe vykoná aj vtedy, keď vykonávajúci štát neuznáva zásadu trestnej zodpovednosti právnických osôb.

V článku 12 ods. 4 sa stanovuje, že k príkazu na konfiškáciu nemožno bez súhlasu vydávajúceho štátu prijať žiadne alternatívne opatrenia.

AT a NL implementovali tento článok v plnej miere, avšak ostatné členské štáty (CZ, DE, DK, FI, HU, IE, LV, PL, PT, RO a SI) ho implementovali iba čiastočne. Čiastočná implementácia tohto článku predstavuje najmä prípady, v ktorých nebol transponovaný odsek 3 o právnických osobách. Niektoré členské štáty sa v tejto súvislosti odvolali na vnútroštátne právne predpisy (AT, NL, PL), niektoré toto ustanovenie netransponovali alebo nepripojili k oznámeniu príslušné právne predpisy (DK, IE, FI, PT, RO, SI). V českých vnútroštátnych právnych predpisoch sa neuznáva trestná zodpovednosť právnických osôb, a preto tieto predpisy nie sú v úplnom súlade s týmto článkom. Podľa českého práva je však čiastočne možné uznať a vykonať príkaz na konfiškáciu voči právnickej osobe. CZ informovala, že v súčasnosti pripravuje nové právne predpisy, v ktorých do českého práva zavedie koncept administratívnej zodpovednosti právnických osôb za určité konanie.

Článok 13 – Amnestia, milosť, preskúmanie príkazu na konfiškáciu

Podľa tohto článku môže amnestiu aj milosť udeliť štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát, ale o žiadosti o preskúmanie príkazu na konfiškáciu môže rozhodnúť len štát pôvodu.

Členské štáty zvolili rôzne spôsoby implementácie tohto článku. PT a RO sa opierali o znenie rámcového rozhodnutia. Niektoré členské štáty aplikovali len situáciu, v ktorej je milosť alebo amnestia udelená podľa ich vnútroštátneho práva (DK, NL, HU, SI). LV odkazuje na

situáciu, pri ktorej sú rozhodnutia o amnestii a milosti v členskom štáte pôvodu pre LV záväzné. AT, CZ, DK, HU a SI transponovali ustanovenie týkajúce sa amnestie a milosti ako povinný dôvod na odmietnutie vykonania a PL ako nepovinný dôvod na odmietnutie vykonania. Pokiaľ ide o preskúmanie, AT, CZ, NL a PT vyhlásili, že toto ustanovenie si nevyžaduje transpozíciu.

DE, FI a IE tento článok netransponovali.

Článok 14 – Dôsledky zaslania príkazov na konfiškáciu

V tomto článku sa stanovuje, že zaslanie príkazu na konfiškáciu neobmedzuje právo štátu pôvodu vykonať príkaz samostatne. Treba však dbať na to, aby sa predišlo riziku prekročenia sumy uvedenej na príkaze na konfiškáciu.

AT, CZ, LV, NL, RO, SI tento článok implementovali v plnej miere. HU, PL a PT ho implementovali len čiastočne.

DK uviedlo, že toto ustanovenie si nevyžaduje transpozíciu do jeho vnútroštátnych právnych predpisov. DE, FI a IE toto ustanovenie netransponovali.

Článok 15 – Ukončenie výkonu

V tomto článku sa stanovuje povinnosť bezodkladne informovať príslušný orgán vykonávajúceho štátu o každom rozhodnutí alebo opatrení, v dôsledku ktorého daný príkaz prestáva byť vykonateľný alebo je z vykonávajúceho štátu stiahnutý z akéhokoľvek iného dôvodu. V dôsledku takejto informácie je vykonávajúcí štát povinný ukončiť výkon daného príkazu.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, SI a RO transponovali toto ustanovenie v plnej miere. DE, FI a IE tento článok neimplementovali.

Článok 16 – Zaobchádzanie so skonfiškovaným majetkom

V tomto článku sú stanovené pravidlá o nakladaní s peniazmi a iným majetkom získaným na základe vykonania príkazu na konfiškáciu. Tieto pravidlá sa uplatňujú, pokiaľ sa štát pôvodu a vykonávajúcí štát nedohodli inak.

Tento článok implementovali AT, CZ, DK, HU, NL, PL, PT, RO a SI a sčasti ho implementovalo DE.

LV zaviedlo pre ministerstvo spravodlivosti možnosť rozhodovať v súlade s rámcovým rozhodnutím o žiadosti štátu pôvodu týkajúcej sa rozdelenia peňazí. Lotyšské ministerstvo spravodlivosti však nie je povinné tak urobiť. FI a IE toto ustanovenie neimplementovali.

Článok 17 – Informácie o výsledku výkonu

Podľa tohto článku príslušný orgán vykonávajúceho štátu bezodkladne informuje príslušný orgán štátu pôvodu o rozhodnutiach v súvislosti s uznaním alebo výkonom.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, RO a SI tento článok implementovali.

DE, FI a IE toto ustanovenie neimplementovali.

Článok 18 - Náhrada

V tomto ustanovení je uvedené pravidlo, podľa ktorého štát pôvodu nahradí vykonávajúcemu štátu sumy, ktoré vykonávajúci štát zaplatil za škody spôsobené zainteresovaným stranám v rámci vykonania príkazu na konfiškáciu. CZ, DK, PL, PT a RO toto ustanovenie implementovali. FI sa vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch odvoláva na príslušný článok rámcového rozhodnutia. AT, DE, IE, HU, LV, NL a SI toto ustanovenie neimplementovali.

Článok 19 – Jazyky

V článku 19 sa uvádza, že osvedčenie musí byť preložené do úradného jazyka alebo do jedného z úradných jazykov vykonávajúceho štátu. Ktorýkoľvek členský štát však môže kedykoľvek vyhlásiť, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých ďalších úradných jazykov.

Väčšina členských štátov požaduje preklad do ich vlastného úradného jazyka (AT, CZ, DK, IE, HU, LV, PL, PT a RO). Ostatné členské štáty akceptujú aj angličtinu (NL, SI). FI akceptuje osvedčenia vo fínčine, švédčine alebo angličtine a v ďalších jazykoch, ak neexistujú prekážky schválenia osvedčenia.

Článok 20 – Náklady

V tomto článku sa uvádza, že členské štáty si navzájom nenárokujú náhradu nákladov vynaložených v súvislosti s uplatňovaním tohto nástroja. AT, CZ, NL, PL, PT a SI tento článok implementovali. DE, IE, HU, LV a RO ho neimplementovali. FI sa vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch odvoláva na príslušný článok rámcového rozhodnutia. DK uviedlo, že toto ustanovenie si nevyžaduje transpozíciu.

3. ZÁVERY

Stupeň implementácie rámcového rozhodnutia Rady 2006/783/SVV z 8. októbra 2006 do vnútroštátnych právnych predpisoch členských štátov Európskej únie je zjavne neuspokojivý. Iba 13 členských štátov implementovalo rámcové rozhodnutie a oznámilo túto skutočnosť Komisii (aspoň neformálne) do konca februára 2010, čo je pätnásť mesiacov po lehote stanovenej v rámcovom rozhodnutí.

Vnútroštátne vykonávacie ustanovenia, ktoré zaslalo trinásť členských štátov, sú vo všeobecnosti uspokojivé a možno ich pokladať za ustanovenia, ktoré sú v súlade s rámcovým rozhodnutím, najmä pokiaľ ide o najdôležitejšie otázky, ako je zrušenie overovania obojstrannej trestnosti a uznávanie rozhodnutí bez ďalších náležitostí. Analýza dôvodov na odmietnutie uznania však ukazuje, že takmer všetky členské štáty zahrnuli do svojich vnútroštátnych predpisov niekoľko ďalších dôvodov. Tento postup nie je v súlade s rámcovým rozhodnutím.

Komisia vyzýva členské štáty, aby si túto správu preštudovali a využili príležitosť poskytnúť Komisii a sekretariátu Rady všetky ďalšie príslušné informácie s cieľom splniť si povinnosti podľa článku 22 rámcového rozhodnutia. Komisia okrem toho vyzýva tie členské štáty, ktoré ohlásili, že pripravujú príslušné právne predpisy, aby tieto vnútroštátne opatrenia čo najskôr prijali a oznámili.

Čiastočná a neúplná transpozícia tohto nástroja zo strany členských štátov do veľkej miery bráni úplnému a účinnému uplatňovaniu zásady vzájomného uznávania v Európskej únii. Obmedzuje úlohu justičných orgánov bojovať proti finančnej trestnej činnosti tak, že sa páchatelom odníme finančný prospech získaný z trestnej činnosti. Komisia apeluje na všetky tie členské štáty, ktoré ešte neimplementovali toto rámcové rozhodnutie, aby urýchlene prijali opatrenia na úplnú implementáciu tohto rámcového rozhodnutia. Okrem toho vyzýva tie členské štáty, ktoré ho transponovali nesprávne, napr. tým, že zahrnuli ďalšie dôvody na odmietnutie výkonu, aby preskúmali svoje vnútroštátne vykonávacie právne predpisy a zosúlادili ich s ustanoveniami rámcového rozhodnutia. Na základe reakcií na túto správu Komisia zváži potrebu revízie rámcového rozhodnutia vzhľadom na pravidlá uvedené v Lisabonskej zmluve.